

Дім

1. Дупло

Дятел був молодий, життєрадісний і трохи крикливий. Ну, тобто такий, яким може бути тільки дятел. Я назвав би його, може, Орестом. Гарне ім'я для дятла — Орест.

Він знайшов слабинку під корою вільхи і привітав її радісним скриком:

— Вау!

Деревина була м'яка й довбалась чудово. Дятел натхненно працював цілий день. Він вимріяв собі просторе дупло, зручне й красиве. Устелить його м'якою тирсою, а тоді запросить оту красуню-дятличку з сусіднього виводка...

До вечора дупло було готове десь на третину. Сповістивши про це всю околицю радісним скриком, Орест подався на нічліг до батьківського дому. Він би вже й тут заночував, але місця було ще замало. «Хай уже завтра», — вирішив.

Але вранці на дятла чекала прикра несподіванка: в його дуплі хтось... ворухився!

— Гм! — збентежився Орест. — Хто тут?

З дупла висунулися заспані пички пари горобців.

— Що таке? — невдоволено зацвірінчали вони. — Чого тобі треба?

— Ну-у-у... — розгубився Орест. — Це ж моє дупло...

— Яке твоє?! Яке твоє?! Наше! Ми тут живемо!

— Але ж воно не готове... — ще дужче розгубився Орест.

— Для тебе, може, й не готове, а для нас саме те, що треба!

Дятел аж отетерів від такого нахабства.

— Гей! — із розмаху довбанув він по деревині. — Ану геть звідсіля! Бо зараз буде вам куца година!

— Гвалт! Рятуйте! — почулося з дупла.

І тут де не взялася ціла горобина зграя. Налетіла на бідолашного Ореста — і ну цвірінчати:

— Нечема!

— Бандюган!

— Такий великий, а малечу ображаєш!

— І не соромно йому, бач...

— Де тільки й беруться такі виродки?!

— Фашист клятий!

— Дзьоба геть від вільних горобців!

— Але ж це моє дупло... — мимрив розгублений Орест, та його тихі виправдання безнадійно тонули у вирі горобиних звинувачень.

Урешті це вивело дятла з рівноваги.

— Кажете: загарбник?! Ну то буде вам загарбник!

Похапавши малих нахаб за шкірку... ну, тобто за пір'я, він викинув їх із дупла, а решті пригрозив міцним дзьобом:

— Киш, бо я за себе не ручуся!

Відтак шалено взявся поглиблювати дупло — тільки тирса з отвору летіла.

Робота заспокоювала, і скоро від нового дупла вже знов долинали мрійливо-радісні скрики.

Та невдовзі Орест зголоднів. Залишив дупло і полетів у пошуках підобідку. А коли повернувся, то побачив, що нахабна горобина парочка знов облаштувалася в його гнізді, а згряя їхньої підтримки обліпила всі гілки довкола.

— Фашист! Фашист! Фашист! — верещали вони.

Так Орест тричі за день відбивав своє гніздо, але горобці не вгамовувалися. Повертаючись увечері в батьківське дупло, він знемагав від болю. Так, у дятла теж інколи болить голова — але не від того, що він довбе, а від того, що довбуть його...

На другий ранок Орест прилетів до дупла геть розбитий. Голова розколювалася, дзьоб дрібно тремтів. Хмара горобців, настовбурчивши пір'я, вже чекала на нього і готувалася до оборони.

Дятел сів на сусіднє дерево, окинув оком краєвид.

«Не так уже тут і красиво, — знехотя подумав він. — Та й вільха не найкраща для гніздування, аромат у неї якийсь підозрілий...»

Злетів у небо і розпачливо крикнув на весь світ:

— ТАК НЕЧЕСНО!!!

І полетів шукати нового місця для нового дупла.